

# Восени-літо

Микола Костомаров

Була мого віку в маї ти моя зозуля.  
Де взялася шуря-буря, холодом подула!  
Нас погнала-розігнала, я один zostався.  
Пройшло літо, тоді знов я з тобою спіткався.  
Либонь, літо повернулось: ти моя дружина,  
Та не та вже молодая весняна пташина!  
Світить сонце, мало гріє, літо не гаряче,  
Часом дощ холодний крапле, по давнині плаче.  
Не розцвіте моє серце, бо воно розбито!  
То не літо наосяще, то восени-літо!